WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 3 16 JAN. 1965

Beste vrienden en vriendinnen

brievenbus

Er lag een pak sneeuw in Duckstad . . . Zó'n dik pak sneeuw hadden zelfs onze grootvaders nog nooit meegemaakt! Als je naar buiten wilde, moest je door het zolderraam klimmen; de bakker en de kruidenier verkochten hun waren vanuf het dak van hun opslagplaatsen en de patat-frites-man bakte zijn patatjes boven zijn eigen schoorsteen.

Ook in het bos bij Duckstad kon je alleen maar met sneeuwschoenen lopen, wilde je niet in de sneeuw verdrinken . . . .

De Grote Boze Wolf zat in zijn huisje onder de sneeuw en broedde een plan uit. Deze keer kón het eenvoudig niet misluk ken, juist omdat het zo eenvoudig was! Hij zou een tunnel graven onder de sneeuw, van zijn voordeur naar de voordeur van de biggetjes. Natuurlijk hadden de biggetjes, nu hun voordeur zo diep onder de sneeuw weggestopt zat, de grendel er niet op gedaan, en de Wolf hoefde alleen maar naar binnen te stappen om zeker te zijn van een paar fijne karbonades bij zijn avondeten. . . .

En bovendien: niemand zou hem onder de sneeuw met de biggetjes kunnen zien zouwen als hij terugging, en niemand zou hun hulpgeroep door de dikke laag sneeuw-„watten" kunnen horen! Terwijl Midas zo zijn eigen plannen zat uit te werken, zat ook biggetje Knor niet stil.

„Het kan zo niet langer," zei hij vastberaden. „Dit is te gek! We zijn toch normale biggetjes, die óp de aarde wonen, en geen aardmannetjes, die onder de grond leven en alleen door hun schoorsteen naar buiten kunnen komen!" En hij hing een grote ketel water boven het vuur om daarmee de sneeuw voor zijn deur weg te laten smelten.

Juist toen de Wolf de voordeur van de biggetjes had bereikt, kookte het water in de ketel van Knor.

En op het moment dat de Wolf de deur open wilde duwen, goot Knor die enorme ketel met water leeg uit het zolderraam — precies boven de plek waar de Wolf onder de sneeuw lag . . . .

„Aaoeww!" gilde de Wolf en hij schoot als een kanonskogel uit de sneeuwlaag naar boven en zette het meteen op een lopen.

„Hé," zei Knor, boven voor het zolderraam, „gunst, ik dacht toch werkelijk een moment dat ik de Boze Wolf uit de sneeuw zag springen! Ach, verbeelding natuurlijk! Het zal de hete damp zijn geweest . . . ."

OOM DONALD

Wim Verhoog, Waarder. Ik vind het altijd heerlijk, te horen dat ook oudere kinderen nog van DONALD DUCK genieten, Wim! Hoe stond het met je kerstrapport, was dat ook weer zo goed?

Gert van Paridon, Amersfoort. Het kost niets, hoor, om in de BRIEVENBUS geplaatst te worden, maar je moet soms wel 'n hele poos wachten voor je aan de beurt bent, want er zijn zoveel kinderen die het ook leuk vinden om hun naam in DONALD DUCK te zien staan!

Miep Spiering, Diepenveen. Dat raadsel over die appels vond ik bijzonder ingewikkeld, Miep, en ik ben er dan ook niet uitgekomen! Schrijf je me de oplossing nog eens?

Marianne Vermeer, Rotterdam. Ik hoop voor jou, en voor nog vele andere kinderen, dat het deze winter goed gaat vriezen, zodat jullie fijn kunnen schaatsen. Maar val niet te vaak: blauwe plekken zijn pijnlijk!

Sturen jullie deze week je brieven weer naar **Oom Donalds Brievenbus**, Postbus 792, Amsterdam? Vergeet niet je naam en adres op de envelop te zetten!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NR. 3

De woorden in deze vijf lollies beginnen heel toevallig alle met een B en eindigen alle met een K.

Probeer jij nu door middel van de omschrijving de overige letters te vinden.

Van 1 tot en met vijf, van boven naar beneden, de hokjes invullen:

1. Langwerpig, rechthoekig stuk hout.
2. Kleine rivier.
3. Zitmeubel.
4. Oogopslag.
5. Is om in te lezen.

Wanneer je de juiste woorden ingevuld hebt, lees je in de hokjes die van links naar rechts door een pijl met elkaar verbonden zijn, een meisjesnaam. Schrijf die naam op een briefkaart en stuur die vóór 21 januari aan Donald Duck, Postbus 792, A'dam. Vermeld duidelijk je naam en adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek „Oplossing 3". Succes!

ONS ZIEKENLIJSTJE

Herman de Mol is 11 jaar. Sturen jullie hem eens wat fijne brieven en kaarten? Zijn adres is: Zeehospitium, Katwijk aan Zee.

Bernedet Bergervoet is 11 jaar en spaart kaarten van filmsterren. Haar adres is: r.k. San. Emma-oord, Zevenaar.

Herman Wolters en René Musters liggen samen in het sanatorium. Ze sparen suikerzakjes, speldjes, kaarten en sigarebandjes. Hun adres is: San. „De Klokkenberg", Julianapav., Serre 35, Breda.

Marielouise Maas is 7 jaar. Ze spaart kaarten van filmsterren. Haar adres is: A.B. Gasthuis, Kinderzaal I, Bergen op Zoom.

In het Kinderhuis „De Zonnehoek", Koningslaan 43 in Bussum, liggen vier kinderen Stolk: Sjahnie, Fransje, Petra en Robert. Sturen jullie hun eens wat mooie kaarten?

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 48 zijn:

1e prijs: horloge: Wigle Tuinenga, Sluitgatweg 8, **Nagele (N.O.P.).**

2e prijs: weefdoos: J. Peels, Fretstraat 1, **Valkenswaard.**

3e prijs: badmintonspel: J. Kolhoorn, **Uithuizermeden;** Joop Zumbrink, **Cothen;** H. en Chr. Heil, **Rotterdam-20;** G. Nijland, **Zwartemeer;** B. v. d. Ende, **A'dam;** W. Pulgré, **Henthalen (Blg.);** T. Vermolen, **Arnhem;** P. Stassar, **Heerlen;** Thea de Goey, **Gouda;** H. Plass, **Randwijk.**

Bal: J. Kessels, **Nederweert;** Ronny Weener, **Enschede;** Annette Dijstra, **Utrecht;** H. Brijs, **Den Bommel;** A. J. de Geus, **La Tour de Peilz, Zwitserland;** R. v. d. Werf, **Strijen;** F. Ruys, **Beekbergen;** M. Harman, **Sappemeer;** H. Leistra, **Oosterlittens;** J. Pouw, **De Kwakel;** H. ter Horst, **'t Harde;** T. Karssen, **Almelo;** I. Wildenberg, **Den Haag;** K. Ras, **Urk;** J. Winters, **Joure;** M. Oomen, **Well-Ammerzoden;** T. Rodenburg, **Ter Aar;** J. Verbrugge, **Heinkenszand;** T. Riemersma, **Hoogvliet;** L. Goedendorp, **Ewell, (Surrey) Eng.**

De oplossing van prijsvraag nr. 1 luidt: **HOEFIJZER.**

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

WALT DISNEY

Diederik Duck

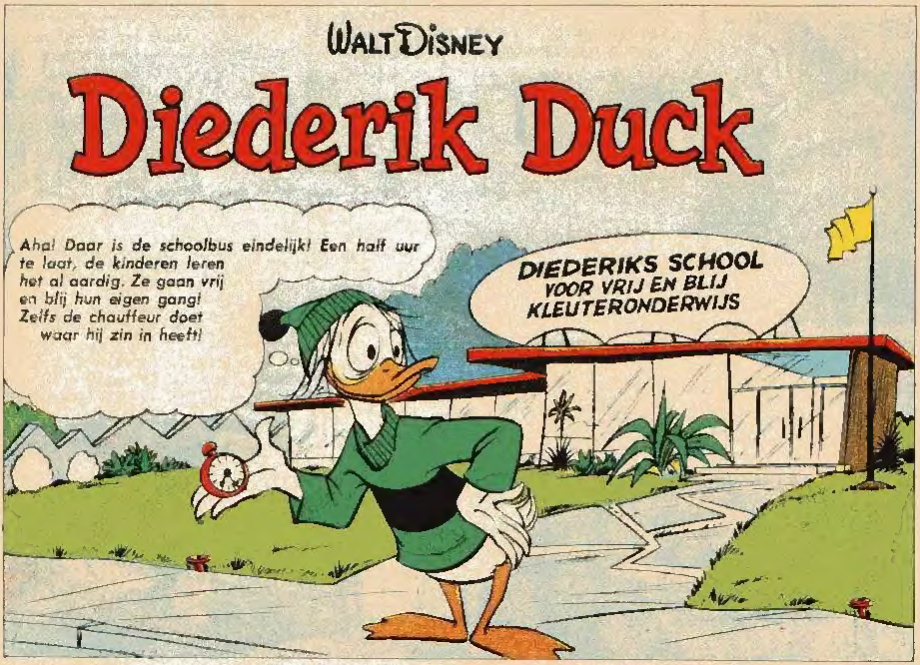

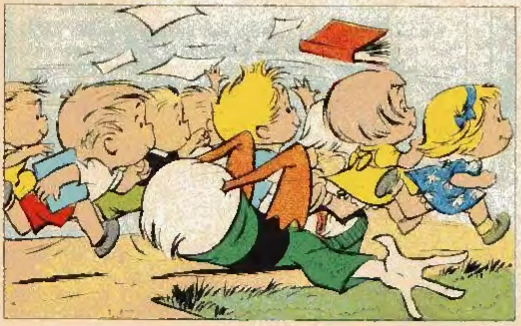

Vrij je gang gaan en zelf bezig zijn is prachtig!

2
Maar een leraar kan niet voorzichtig genoeg zijn!

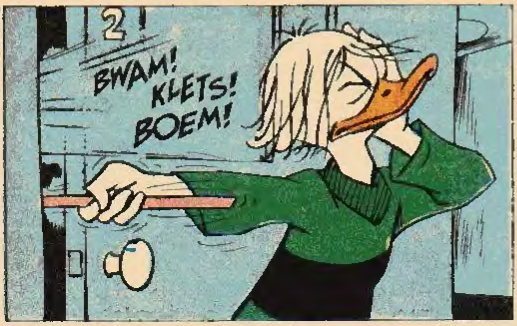
2
BWAM!
KLETS!
BOEM!

Ziezo! De kust is veilig! Ze hebben met alles gegooid waarmee te smijten valt!

Genoeg nu, de tijd voor joelen en jolijt is voorbij!

Nu dan, kindertjes! Vandaag gaan we iets heel leuks doen: we gaan met z'n allen wandelen in het vrije veld — of je kunt beter zeggen: in het blije huis!

We gaan mijn neef Donald een bezoek brengen om hem te laten zien wat we allemaal al geleerd hebben! We zullen hem verrassen en zomaar binnen vallen, want ik wil niet dat hij extra drukte voor ons maakt!

Intussen . . .
Hè, Tobber, is het niet heerlijk om zo ongestoord te luieren? Nu Diederik het zo druk heeft met zijn nieuwe school, hebben wij een poosje rust!
Zo is 't, Don, zo is 't.
Wie zou dat nou kunnen zijn?
KLOP!
KLOP!
NEE TOCH?!
Wat monkeert hem ineens? Hij doet zo zenuwachtig!
Nu begrijp ik het!
Ha, neef!
Mo-moor j-je school? Je leerlingen? Die kun je toch zomaar niet in de steek laten!
Oh, dat doe ik ook niet! Ik heb ze meegebracht! KOM MAAR BINNEN, KINDEREN!

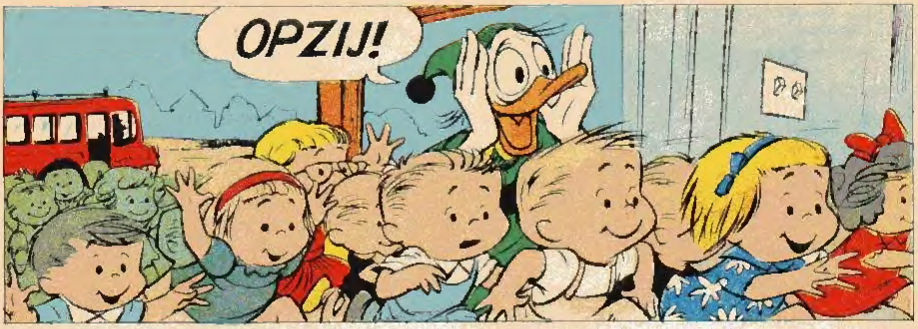
OPZIJ!

Wat is er gebeurd?
Je moet voorzichtig omgaan met zulke vrije en blije, uitgelaten kinderen!

LAAT ZE ONMIDDELLIJK WEGGAAN!
Kom, kom, neef! Je bent toch ook eens kind geweest!

Jo, moor ik ben nooit op zo'n rore school geweest voor vrij en blij . . . Boh!

Oh, oh! Nu heb ik zijn gevoelens gekwetst!
Dit doet het altijd weer! Hij denkt dat hij mijn gevoelens heeft gekwetst!

Ach, kom nou maar, Diederik! Laten we eens gaan zien wat de lieve kleintjes aan het uitspoken zijn!
Zie je wat ik bedoel?

Ah, hier heb je de huishoudelijke groep! Ze zijn bezig een heerlijke toort voor jou te bakken!
Wat een troep!

Ze halen me wel de hele keuken overhoop voor die ene snerttaart, hè?
Oh, maar dit is niet zomaar een „snerttaart"! Dit is een staaltje van vrij, scheppend zelfbedacht werk, een meesterwerk!
Kijk hier eens in je studeerkamer naar de studie-groep! Ze doen meer met de boeken uit je boekenkast dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden!
Ja, dat doen ze zeker!
Wat een vrijheid! Dit zijn echt wat je noemt de gevorderde leerlingen!
Zet die boeken onmiddellijk weer in de kast! NU, METEEN!
Maar Donald! Je remt ze in hun vrije levensvreugde!
DAT KAN ME NIET SCHELEN! ALS IK IN MIJN EIGEN HUIS WIL REMMEN, DAN REM IK! VERSTA JE?!!
Wat zijn die nou weer aan het doen?
Oh, dat is de dierkundegroep! Zij willen je poes alleen maar wat nader bestuderen!

Kijk eens naar mijn schilderij, meneer! Helemaal met m'n vingers gedaan!
Help!
Dat is geweldig, Eppie! Je zult het nog eens ver schoppen!

Wat let me of ik schop HèM ver!
Alsjeblieft, Donald, niet waar de kinderen bij zijn!

Zo bederf je alles wat ik ze heb geleerd! Dat kan toch je bedoeling niet zijn!
Je moest eens weten wat mijn bedoelingen zijn!

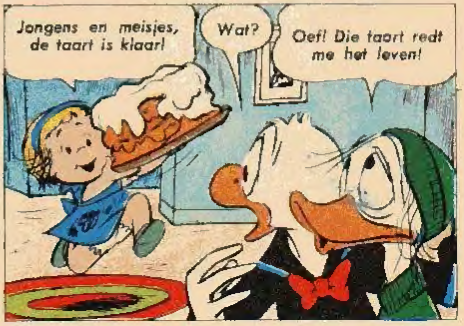
Jongens en meisjes, de taart is klaar!
Wat?
Oef! Die taart redt me het leven!

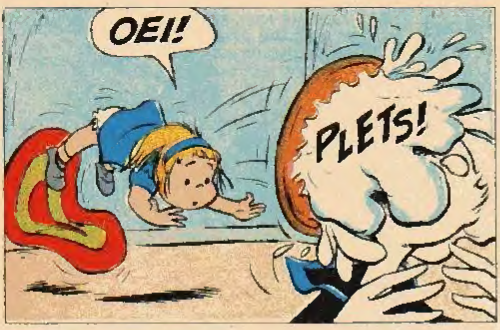
OEI!
PLETS!

Nu zal ik ze toch eens een nummertje vrijheid, blijheid laten zien . . .
Dit is wel het minste wat ik voor hem kan doen!

Ziezo, kinderen, allemaal naar binnen! We gaan een heel nieuw spelletje doen dat ik zelf heb bedacht!

En dat spelletje heet: „Gedraag je netjes of je krijgt er van langs!" Wat een pret zullen we hebben!

Hmm! Dat klinkt goed! Het zal wel een fijn, luidruchtig spelletje zijn! Donald schijnt er ineens plezier in te krijgen!

En nu doen we een ander spelletje dat heet: „Ingerukt!" Het gaat in marstempo: vort-twee-drie-weg!
Ze marcheren als soldaten in de rij! Dat is iets heel nieuws! Wat enig!

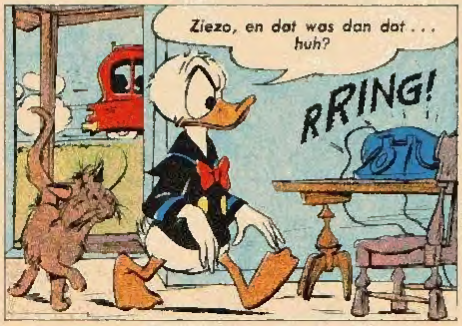
Ziezo, en dat was dan dat . . . huh?
RRING!

Ja, u spreekt met Donald Duck! Met wie spreek ik en wat wilt u van me?

Ziet u, meneer Duck, wij hebben gehoord dat u zo goed met kinderen om kunt gaan en daarom wilden we u vragen of u de kinderen van onze school „Het blije weitje" bezig wilt houden op hun jaarlijkse schoolreisje!

Ze zijn zo vrij en blij en ondernemend! U zult het heerlijk vinden!

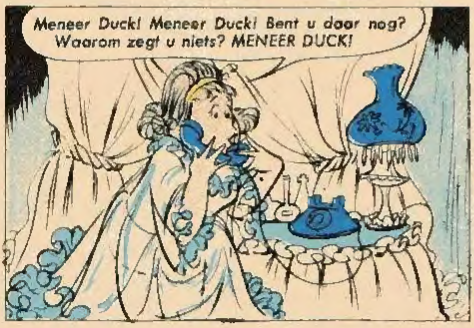
Meneer Duck! Meneer Duck! Bent u daar nog? Waarom zegt u niets? MENEER DUCK!

Ik kan het niet langer aanzien — een volwassen eend die huilt!

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

Eh... het spijt me, kerel! Eh... ga maar weer lekker slapen!
Grmf! Had ik maar nachtmerries, dan was ik tenminste blij als ze me wakker maakten!
STERRENWACHT

Wel, wel! Een slaapwandelaar!

Ik heb hem in de hoofdstraat opgepikt, inspecteur!
Hè, dat is professor van Drakenstein, de man die overal verstand van heeft! Hè door! Word eens wakker, meneer!
KLOP! KLOP!

Huh? Is het dan al achtend?
Ik wilde alleen maar uw mening weten over deze vingerafdrukken. Zijn ze gelijk of niet, professor?

Oh, professor van Drakenstein... Als u hier klaar bent, wilt u me dan even bij een praefje helpen?
LABORATORIUM
WACHTLOKAAL
Ieder op zijn beurt en niet dringen alstublieft!

Zo gaat het nou mijn hele leven al, het lijkt wel of ze het erom doen om mij uit m'n bed te houden! Maar ik ben er nou ziek van! Ik wil nu eindelijk eens een beetje rust hebben!

Ik moet ver weg zien te komen... ver weg op een plaats waar het leven rustig voortkabbelt en niemand de raad nodig heeft van een man die overal verstand van heeft...

Professor... deze kant op!
Hmmm... Er zijn vast een heel stel rustige stadjes daar ergens in het verre westen!

En dus . . .
Hier kan ik een heerlijke lange vakantie houden! In een stadje als dit hebben ze een knappe kop net zo hard nodig als een eskimo een ijskost!
ACHTERAFBURG

Ik ga me heerlijk in een hotelkamer verstoppen en een week lang alleen maar slapen!
HOTEL

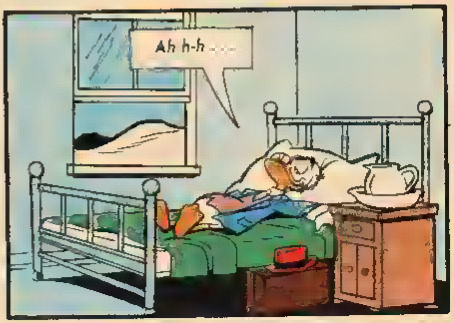
Ah h-h . . .

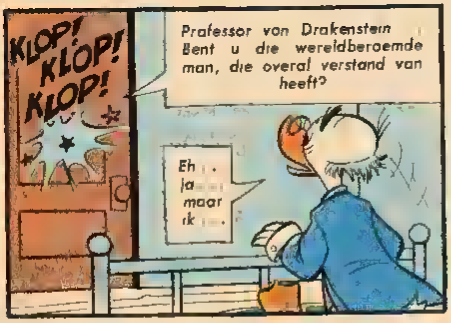
KLOP! KLOP! KLOP!
Professor von Drakenstein ! Bent u die wereldberoemde man, die overal verstand van heeft?
Eh . . ja . . . maar ik . . .

Het spijt me u te moeten storen, meneer . . . maar ik heb uw raad nodig over deze PIJLEN die ze op mijn fort hebben afgeschoten!

U hoeft me alleen maar te zeggen wat voor pijlen het zijn en wie ze heeft gemaakt!
Ik kan met één oogopslag zien dat dat pijlen zijn van de Schopvoetindianen!

Net wat ik dacht! Ik zal die stam nu meteen en zonder pardon de streek uitjagen!
Welwel! Het is toch een schande dat die Indianen zich niet beter weten te gedragen!

Hmmm! Ik heb ook veel verstand van VREDESTICHTEN!
Hoe moe ik ook ben, ik moet toch mijn knappe kop maar weer gebruiken om te proberen, een gevecht te voorkomen!
Die man in het hotel zei dat de Schopvoet-indianen hun kamp hier in de buurt hebben!
BONK!
Help! Koppensnellers!
Hé . . . geen echte Indiaan gooit z'n strijdbijl zo onhandig, dat eerst het handvat aankomt!
Hmm! Afdrukken van SCHOENEN in plaats van mocassins!
Grrr! Ik zal je leren je met je eigen zaken te bemoeien, wijsneus!
Hmmm . . . Ik zou wel gek zijn als ik gewoon met je op de vuist ging . . .
Terwijl ik alles van JUDO weet!
OEI! HELP!

Jawel! Het verboost me niks dat hij maar een verklede Indioon is en geen echte!
Hé ... dit zijn dezelfde man die pijlen van ons kochten! En wat staan hier op deze papier?

Sjonge, het gaat over een onderzoek naar olie hier in de buurt! Die man heeft reden gelnoeg om te denken dat er OLIE te vinden is onder uw kamp, opperhoofd!

En hij heeft met uw pijlen op het fort geschoten, in de hoop dat de soldaten u van het land zouden jagen zodat hij er beslag op kon leggen!

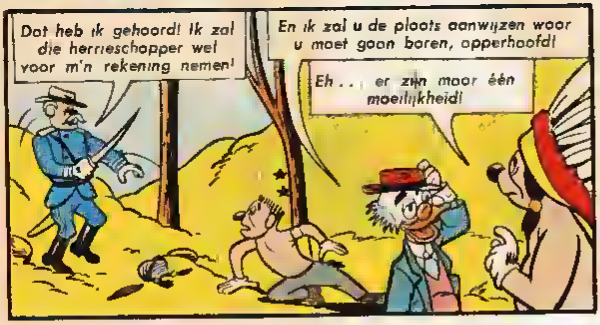
Dat heb ik gehoord! Ik zal die herrieschopper wel voor m'n rekening nemen!
En ik zal u de plaats aanwijzen waar u moet gaan boren, opperhoofd!
Eh . . er zijn maar één moeilijkheid!

Mij graag in de olie zijn, maar mij vinden oliebron zo lelijk staan, midden in kamp!
Ik zal uw probleem oplossen als u mij met mijn probleem wilt helpen! Goed?

Pssst . . Pssst Jo?
Dat klinken machtig mooi!

En zo . .
Ha! Oliebron worden als wigwam verpakt en knappe bleek-kop gezicht als baby!
Hier zal niemand me kunnen vinden! Ha-ha-ha Ik bedoel, ta ta-ta!

mijn beste prestatie

door FRANS GEURTSEN

VOETBALLEN heb ik van mijn vader geleerd Hij stond bij Velox rechtsbuiten en daar was ik maar wat trots op Hij kon ongelooflijk hard rennen Zo netjes, met de bal aan de voet langs 't lijntje En dan riepen de mensen, „Let op daar komt er weer zo een van Geurtsen" Met dat „zo een" bedoelden zij zijn voorzetten Daaruit daalde de bal dan altijd met een boogje voor het doel van de tegenstanders, en de andere spelers stonden al klaar om in te koppen Dat heb ik vaak gezien, want toen ik nog heel klein was mocht ik al mee naar Velox Tenminste als de club thuis speelde Nou, je begrijpt dat er voor mij maar één ideaal was Ook eens een keer in het eerste van Velox te spelen

Niet als rechtsbuiten, maar als de man vlak voor het doel, die de goaltjes maakt Kun je nagaan! Nu sta ik bij DWS rechtsbuiten. Maar ik ben toch de man die er de meeste goaltjes maakt Mijn vader legde me al heel vroeg uit hoe ik de wreef van mijn voet onder de bal moest drukken. Hij gaf me zogezegd les Dat deden we dan in het Utrechtse Wilhelminapark Dan wierp hij mij de bal toe en dan moest ik deze zo hard mogelijk naar hem terug schoppen Enfin, daar heb ik wel mijn voordeel van gehad, hoor Want als ik dan eens thuiskwam met stuk getrapte schoenen en mijn moeder daar boos over werd, stond mijn vader altijd achter me Hij had toch immers even hard meegedaan Voor mij stond de weg naar Velox open Dat was duidelijk Die jongen van Geurtsen wordt het wel hoor zeiden de mensen En dan was ik natuurlijk weer geweldig trots Ik startte bij de aspiranten En bereikte het eerste elftal, zoals enkele jaren later ook bij de juniores En toen kwam die wedstrijd waarin ik maar liefst negen doelpunten maakte Daaraan moet ik nog weleens terug denken Het was tegen de A-juniores van HVC Tjonge, wat kregen die voor de broek De weersomstandigheden waren niet te best Het was regenachtig weer en het veld lag er bepaald drassig bij

Het mag misschien gek klinken, maar dat is nu precies wat ik hebben moet Dan ben ik op m'n best Bij Velox weten ze dat Als het regende, riepen de mensen al „Ha, die Frans, dat is jouw weertje, hè?" Ik heb als jongen al geleerd me goed op een glad modderig veld te bewegen Dat kwam door het kleffige trainingsveld van Velox Daar kon ik me heel goed op staande houden Als iedereen er met vuile kleren van af stapte, had ik nog een schoon wit broekje. Bij DWS kunnen ze daar nu ook van meepraten Dat komt door de wedstrijd die we het vorige seizoen in het Olympisch stadion tegen ADO speelden Het had weer flink geregend En eigenlijk stond men nog in dubio of het nu wel of niet zou doorgaan Maar het terrein werd goedgekeurd en ik was in mijn element, hoor Ik draaide net zo gemakkelijk met de bal om mijn tegenstanders heen als onder normale omstandigheden Dat betekende een geweldig voordeel voor mij Ze konden me niet houden De een na de ander tikte ik in het net Wat moet die doelman van ADO, Van Vianen, het ellendig hebben gehad Achteraf kun je je dat zo levendig voorstellen In de wedstrijd zelf sta je er helemaal met bij stil. Dan is je honger naar doelpunten niet te verzadigen Ik herinner me van deze wedstrijd nog heel goed het laatste doelpunt. Ik kreeg van Jos Vonhoff de bal toegespeeld Op een flink eind van het doel Enfin, ik draai er een paar maal snel mee in het rond Ik zie dat de Haagse spil Villerius uitglijdt en dat ook de back Van der Lee zijn evenwicht in het glibberige doelgebied niet kan bewaren.

Ik had de vrije ruimte voor een schot Enfin, ik zwaai mijn voet met alle kracht tegen de bal Ik zie nog hoe Van Vianen een wanhopige sprong maakt

De zoveelste van die middag De bal vliegt in de uiterste hoek van het doel Door de formidabele kracht van het schot het mooiste doelpunt dat ik tot nu toe heb gemaakt

Ik zal trouwens die gehele wedstrijd niet gemakkelijk vergeten

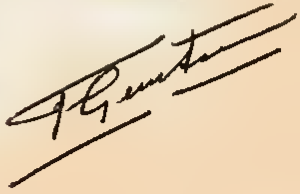

De taart van bakker Melemans

door Medy Dona

In het stadje Rammeldam waren alle taartenbakkers verschrikkelijk opgewonden De volgende week was de burgemeester jarig en daarom hielden de taartenbakkers een wedstrijd in het taarten bakken Het ging erom wie de lekkerste taart kon bakken En er werd ook een prijs uitgeloofd Een echte zilveren beker! En natuurlijk kwam de winnaar in de krant te staan misschien wel met een foto van hem erbij!

De taarten zouden aan de burgemeester en zijn vrouw worden aangeboden op de dag van zijn verjaardag Van elke taart moesten ze dan een stukje proeven en dan vertellen welke taart ze het lekkerst vonden

„Ik doe natuurlijk mee aan de wedstrijd," zei bakker Melemans tegen zijn vrouw „Ik win vast wel de eerste prijs, want ik bak de fijnste taarten van de hele stad"

„Nou, nou," lachte zijn vrouw, „jij bent wel erg zeker van jezelf Ben je niet een beetje ijdel, man?"

Maar dat vond de bakker niet Hij sloot zich op in zijn bakkerij Hij had de deur goed op slot gedaan, want hij wilde door niemand worden gestoord „Ik zal een taart bakken," dacht hij „die zó bijzonder is, dat niet alleen de krant van ons stadje erover zal schrijven, maar alle kranten van het hele land En ik zal maar meteen een moole foto van me laten maken, want die komt natuurlijk óók in de kranten"

Hij rolde zijn mouwen op, zette een kraakheldere witte muts op zijn hoofd en begon met diep na te denken Wel een uur lang Diepe rimpels kwamen er boven zijn neus van al dat denken Hij wist wel dat zijn vrouw gelijk had met ta zeggan dat hij een beetje ijdel was Want er waren nog wel andera bakkers in de stad, die óok fijne taarten konden bakken

„Mijn taart moet dus wel een heel bijzondere zijn," overpeinsde hij en hij ging maar eens aan hat werk Hij begon met het deeg goed te roeren want er mocht niet één klontje in zitten Hij deed er vijf pond roomboter in, zestig eieren, twintig pond suiker an tien pond dikke, goudgele rozijnen En er kwam nog meer in Marsepein en chocolade, amandelen, hazelnoten en sukade En alles werd flink door het deeg geroerd Hij snoof er eens aan en vond dat het verrukkelijk geurde Toen kon het deeg de oven in Maar het was veel te veel om alles in een keer te bakken De oven was er te klein voor. Daar wist bakker Melemans echter raad op Hij bakte de taart in gedeelten Negen taarten die hij later boven op elkaar zou leggen, nadat hij er eerst nog aardbeienjam tussen had gesmeerd

Eindelijk was hij klaar En toen hij al de taarten op elkaar gestapeld had, leken ze wel op een toren Ze konden niet eens op de tafel staan en de bakker boende de vloer goed schoon om ze daar neer te zetten En toen reikte de torentaart bijna tot aan het plafond!

Tot slot bestreek de bakker de buitenkant van de taart met chocoladecrème en erboven op kwamen roze en witte roosjes van marsepein

Eindelijk kon bakker Melemans naar bed gaan en toen was het al bijna ochtend Die volgende dag was de grote dag want dan was de burgemeestar jarig De bakker kon dus niet zo heel lang slapen en hij zette de wekker, om vooral op tijd wakker te worden

Maar ach, die volgende morgen

deed ons bakkertje een beel verveiende ontdekking Hij had ergens niet aan gedacht en dat was, dat de hoge torentaart niet door de deur kon! Hoe moest hij nu de taart naar de burgemeester brengen? Maar ook daarop wist bakker Melemans raad Hij liet de metselaar komen en die moest een stuk uit de muur hakken Dat had de bakker er wel voor over Als hij maar de eerste prijs won

Maar toen de taart eindelijk naar buiten kon worden gedragen deed de bakker weer een nara ontdekking Want hóe moest de taart worden vervoerd? Op de bakfiets, dat ging niet Weer dacht Meiemans diep na en weer kreeg hij een idee En hij beide de verhuizer op Die vroeg verbaasd „Wat ga je nou beginnen, bakker Melemans? Ga je verhuizen?"

„Nee, nee, luister nou eens even naar me je moet een taart naar het huis van de burgemeester brengen Kom naar me toe met de grootste verhuiswagen die je hebt" Nou, de verhuizer vond het maar een raar geval maar goed, hij zou doen wat de bakker hem had gevraagd

En even later werd de reuzentaart door drie knechten de verhuizer en de bakker zelf voorzichtig in de verhuiswagen getild „En vooral niet schudden onderweg,' maande de bakker, „rijd maar heel langzaam!"

Bij het huis van de jarige burgemeester was het al een drukte van belang Bakkers met ernstige gezichten liepen af en aan om hun taarten te bezorgen en er stonden al heel wat mensen te kijken naar al die drukte

Daar stopte ineens de grote verhuiswagen voor de deur en iedereen keek verbaasd „Wat zullen we nou beleven?" vroegen de mensen zich af. „Gaat onze burgemeester verhuizen en dat op zijn verjaardag? En waarom weten wij er niets van af, dat we een nieuwe burgemeester krijgen?"

Al gauw wist het hele stadje dat er een nieuwe burgemeester zou komen, omdat de oude ging verhuizen En daarmee waren de mensen het helemaal niet eens want ze wilden helemaal geen nieuwe burgemeester Ze waren best tevreden met hun oude burgemeester Toen riep er iemand „Kom mee, we gaan protesteren, wie volgt mij!" Nu, ze volgden allen en in een ommezientje stond het zwart van de mensen vlak voor het huis van de burgemeester En in koor riepen ze „Wij willen onze burgemeester houden Hiep-hiep-hoera!"

Dat hiep-hiep-hoera riepen ze er maar bij omdat de burgemeester tenslotte vandaag zijn verjaardag vierde De burgemeester zat net aan het ontbijt en wilde zijn zacht gekookte eitje pellen. Verbaasd vroeg hij aan zijn vrouw „Wat is dat toch voor een lawaai buiten?"

„Ach man," lachte de burgemeestersvrouw, „je bent immers jarig en daarom komen al die mensen ja felicíteren" Maar toen ze goed luisterden, hoorden ze wat die mensen riepen. „Waarom willen ze me houden?" vroeg de burgemeester „Ik ga immers niet weg, wat hebben die mensen toch?"

Vlug ging hij naar buiten en daar ontdekte hij die levensgrote verhuiswagen vlak voor zijn deur „Dat moet een vergissing zijn" riep hij „Ik wil helemaal niet verhuizen, ik hab bet hier best naar m'n zin"

Maar daar kwam bakker Melemans al naar voren, zijn witte koksmuts beleefd in zijn hand „U hoeft ook niet te verhuizen, burgemeester, ik kom u felicitaren en u een taart brengen Die is echter zo groot uitgevallen, dat ik hem niet op de bakfiets kon komen brengen"

Nu moest de burgemeestar toch wel lachen Dat was me ook een mop, om een taart met een verhuiswagen te komen brengen „Melemans, breng je taart den maar binnen!" sprak de burgemeester Maar och, de taart kon ook niet door de deur van het burgemeestershuis Daarom werd hij midden in de tuin gezet en alle mensen riepen aaah en ooh toen ze hem zagen En een jongetje vond: „Hij is wel tien meter hoog!" En daar was hij niet zo heel ver vanaf

„Je hebt erg je best gedaan," vond de burgemeester „maar je hebt niet goed nagedacht voordat je hem bakte"

Ja, dat zag de bakker nu wel in En omdat hij een eerlijk man was, zei hij „Dat komt ervan als je zo ijdel bent en baas boven baas wilt spelen Mijn vrouw had toch wel gelijk!"

Zo moest de taart in de tuin blijven staan Maar de burgemeester en zijn vrouw proefden er natuurlijk een stukje van En ze moesten eerlijk toegeven zó'n fijne taart hadden ze nooit eerder geproefd En zo kreeg bakker Melemans de eerste prijs Omdat de taart in de tuin moest blijven staan, bedacht de bakker een leuk plannetje. „De taart blijft hier rustig staan en alle kinderen mogen er een stuk van proeven, als de burgemeester het goed vindt dat ze in zijn tuin komen" De burgemeester vond het best, mits ze maar niet in de rozenperken kwamen En die avond was er niet één stukje over van de heerlijke taart, zó hadden de kinderen ervan gesmuid

De volgende dag stond alles in geuren en kleuren in de krant met een foto van bakker Melemans erbij Ook stond er over de verhuiswagen in en de hele stad lachte zich een hoedje om die malle Melemans

Maar de bakker zelf? Die lachte er het allerhardst om „Vrouw," riep hij en zwaaide met de krant, „je hebt gelijk, ik ben een ijdel mens! Maar mijn taart was toch heel lekker"

En daarin had de bakker volkomen gelijk Vraag het maar aan al de kinderen uit het stadje die van de taart hebben gegeten!

WALT DISNEY

Mickey Mouse

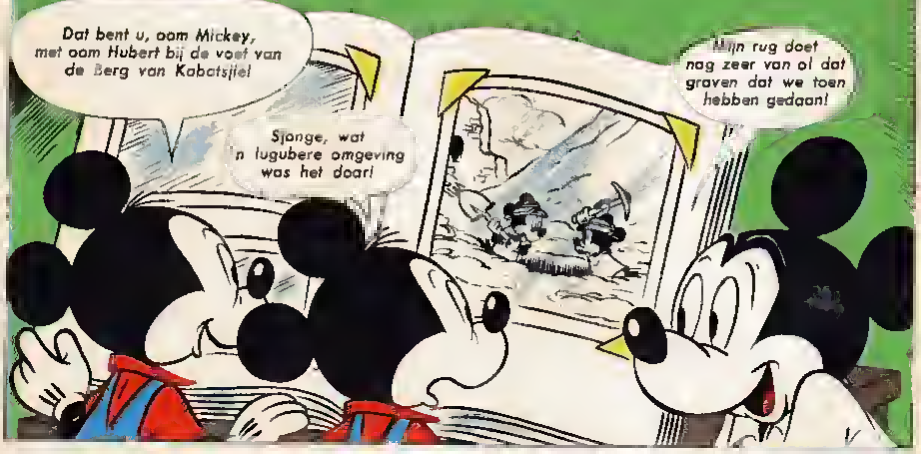

„Het begon allemaal toen oom Hubert ons uitnodigde om mee te gaan op 'n oudheidkundige ontdekkingstocht naar Istamara.

Het zou een geweldige ontdekking zijn! Ik heb alles wat ik erover weet, geheim gehouden voor mijn collega's! Als ik de staf vind, geef ik hem natuurlijk aan 't museum als geschenk.
Hmf! Dat zou ik nooit doen!

De volgende achtend . .
Ahh . . . Ik heb heerlijk geslapen in dat hotel!
Prachtig! Dan ben je tenminste goed uitgerust om met het werk te beginnen!

Is er niet een tijdje geleden een verloren stad ontdekt aan de voet van de Berg van Kabatsjie?
Ja! Maar de grootste schat hebben ze nooit gevonden . . de staf! De berg ligt hier vlak om de bocht!

Oei! Het ziet er naar uit dat iemand ons voor is geweest!
Misschien is het hem alleen maar om de ruines te doen! Er komen hier vaker oudheidkundigen om te kijken!

Goedemorgen, ik ben professor Aram!
Ik ben dr. Hubert en dit is mijn familie!

Komt u de ruines bekijken?
Eh . . . ja, za angeveer wel!

Misschien kunnen we samen wel op onderzoek uitgaan!
Eh ... nee, dank u! We willen hier zelf een beetje gaan graven!

Ik heb die vent ergens al eens eerder gezien!
Mickey, laat je verbeelding nu niet met je op de loop gaan, alleen omdat ze zeggen dat het hier bij de ruïnes wel eens spookt!

SPOKEN?
Dat hebt u naart eerder verteld!
Als man van de wetenschap geloof ik niet in die onzin! Kom, kom!

(Slik!) Maar ik ben geen man van de wetenschap!
En wij zijn niet eens MANNEN wij zijn nog maar kinderen!

Later ..
Oef! Ik wist niet dat het beoefenen van de wetenschap zulk zwaar werk was!
We zitten bijna op de goere diepte!

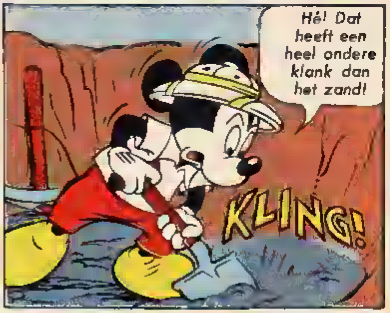
Hé! Dat heeft een heel andere klank dan het zand!
KLING!

Mickey! Dat is HET! .. Je hebt de VERDWENEN STAF VAN SJISKEBAB gevonden!
U kamt alle eer toe, oom Hubert! Hé, wat staat daar nu op geschreven? Wat een groppige lettertjes! Moet u 'es zien!

Oh, de een of ondere onzin over een vloek die op deze stof rust en ongeluk brengt oon iedereen die dit ding in z'n bezit heeft!
Weet u zeker dat het onzin is?
Natuurlijk! Wat zou ons nou kunnen gebeuren?
RRROMBEL!
DAT zou ons bijvoorbeeld kunnen gebeuren!
RRROMMEL!
Laat iedereen oon z'n zwemlessen denken en n SNOEKDUIK maken — zo vlug mogelijk het gat in!
GRROMBEL!
BRROEM!
Oef! We zijn door dat gat gered!
Ik zag wat er gebeurde! Is alles goed met u?
Alleen maar een beetje geschrokken!
Nou, ik hoop dat u die moeilijkheden niet voor niets hebt gehad! Hebt u iets gevonden?
Nou, kijk . . .
NEE!
Eh . . ik bedoel, alles wat we tot nu toe zijn tegengekomen, waren moeilijkheden! Maar we blijven zoeken!
Nou, veel geluk!

Mickey, ik wilde het bestaan van die staf alleen maar geheim houden tot ik hem had gevonden! Nu wil ik aan andere oudheidkundigen vertellen dat hij bestaat en dat ik hem hier heb gevonden!
Ik weet niet wat ik aan die vent heb!

Jij laat je verbeelding te veel werken! Dat komt natuurlijk door die gekke geschiedenis met die vloek!
Misschien wel... Maar ik weet zeker dat ik die vent eerder heb gezien! Kan ik me maar herinnere waar

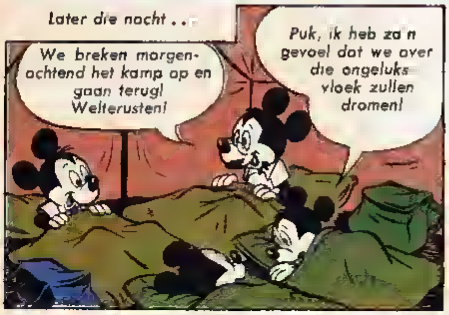
Later die nacht...
We breken morgenochtend het kamp op en gaan terug! Welterusten!
Puk, ik heb zo'n gevoel dat we over die ongelukskvloek zullen dromen!

GEEEF MIJN STÀÀF TERRRUUUG!
Iiiii! We dromen nu al!

(Slik!) Ik geloof niet dat we allemaal tegelijk dezelfde droom kunnen hebben!
Eh... misschien was het de wind, maar we kunnen beter even gaan kijken!

Wachten jullie hier, jongens!
Alleen? Dat meent u toch niet?

Grote griezels! Het lijkt wel of er licht brandt in die kamer van het paleis van de ouwe Sjiskebab!

Het is alleen maar een hout-vuurtje! Een stapeltje kurkdroog hout dat hier lag en in zichzelf in brand is gevlogen!

Hoor eens, oom, zelfs ik weet dat dat alleen maar kan gebeuren als de zon fel schijnt! Ziet u de zon ergens? Ik niet!
Nou ja, goed dan, ik geef toe dat het allemaal nogal vreemd toegaat hier!

Die staf is er vast de oorzaak van dat deze dingen gebeuren!
Onzin! Die staf is . . HELP! Ik heb de staf in de tent laten liggen!

Waarom lopen we eigenlijk zo hard . . . Ik ben er helemaal niet op gesteld om dat ding terug te hebben!

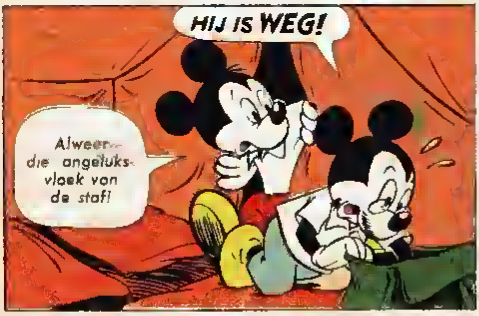
HIJ IS WEG!
Alweer die angeluks-vloek van de staf!

En alweer een stammiteit van mijl Ik heb hem misschien wel ergens laten vallen! Wat n verlies!
We zullen ernaar gaan zoeken als het licht wordt!

Bij het krieken van de dag . . .
Zoekt u iets, heren?
Eh . . . nee, niets bijzonders!
Gaat u weg?

Ja! Als ik vroeg weg ga, kom ik vandaag nog een heel eind!
Wacht eens eventjes! NU weet ik waar ik die vent eerder heb gezien!

Mickey! Wat doe je nou weer!
Dit is de bediende van het hotel die onze bagage naar binnen droeg!

Potjandorie! Je hebt gelijk!
En daar is de scepter!

Hij heeft gehoord wat u zei in het hotel!
Bah! En dan te denken wat n moeite ik heb gedaan!

Ik heb mezelf vermomd, duwde die rats naar beneden toen ik hoorde dat jullie de staf hadden gevonden, zette die ijselijke spookstem op en stookte dat vuurtje en allemaal voor niets!

Dat zou ik niet zeggen voor niets! U krijgt toch een passende belaning een lang verblijf in de gevangenis!

Ik geloof toch dat er een vloek op die staf lag, een vloek die ongeluk bracht!
Ja, maar gelukkig heeft HIJ al dat ongeluk over zich gekregen!

Heb je die al?

In de eerste helft van juni a.s. zal in Wenen een grote internationale postzegeltentoonstelling worden gehouden onder de naam „Wipa 1965". Reeds in de zomer van het vorige jaar heeft Oostenrijk door middel van een bijzondere serie postzegels de aandacht op deze tentoonstelling gevestigd. Het is een serie van

acht stuks, alle met gelijke waarde (1½ schilling plus een toeslag van 30 groschen ten bate van de tentoonstelling), maar met verschillende afbeeldingen. Als je de zegels naast elkaar voor je neerlegt, heb je namelijk een compleet panorama van Wenen voor je, gezien vanaf een wolkenkrabber in het centrum.
Op elke zegel staat in de linker of rechterbovenhoek aangegeven in welke richting je kijkt. De hier afgebeelde zegel laat het uitzicht over Wenen zien in noordwestelijke richting. Deze serie zegels verscheen op 20 juli 1964.

* IJspret *

Ga je met me mee naar 't ijs?
Gaan we wedstryd ryden!
Zwierig in een lange ry
Ton naast Toos en jy naast my,
Héél de middag glyden
Bij een wak, voorzichtig hoor,
Anders gaat de pret niet door!

Ga je met me mee naar 't ijs?
Kou zal ons niet hinderen!
Dikke trui en wanten aan
Das en muts, zo zal 't wel gaan
Heerlijk feest voor kinderen!
Wees voor één keer „yselyk" wys
Sluit dat boek, ga mee naar 't ijs!

dijes en datjes van Donald Duck

Zo'n leukerd

Hans: „Weet jij wat het toppunt van hoogtevrees is?"

Robert: „Nee, jij wel."

Hans: „Ja, mijn grote broer, die zijn soep niet uit een diep bord durft te eten."

* Knappe hond *

Voor de ingang van een ziekenhuis in Italië ging onlangs een hond zitten en toen de deur open ging, glipte hij naar binnen.
Hij liep regelrecht naar de zaal waar eerste hulp werd verleend, sprong op een stoel en maakte vriendelijke pootgebaren tegen een dokter.
Deze onderzocht het dier en constateerde een gewonde en ontwrichte schouder.
Toen de hond behandeld was, likte hij de dokter even de hand en liep daarna kwispelstaartend het ziekenhuis weer uit.

Taart verdelen

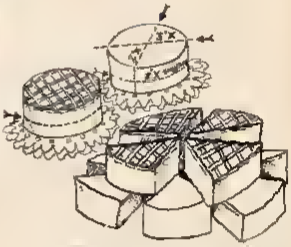

De vorige keer vroegen wij je of je een taart, door slechts drie keer te snijden, in acht gelijke stukken kon verdelen.
Wij nemen aan dat het je gelukt is en zo niet, dan zie je op deze tekening hoe je de taart had moeten snijden om acht gelijke stukken te krijgen. Gemakkelijk hè? Als je het eenmaal weet!

IJsbar voor jeugdigen

In Los Angeles (Ver. Staten) is een ijsbar geopend. Boven de ingang prijkt een bord waarop staat te lezen: „Verboden voor volwassenen". De jeugdige ijsliefhebbers zitten op barkrukken aan een heel lange hoefijzervormige toonbank en kunnen ijsjes in allerlei smaken bestellen.
Iedere dag is de toeloop bijzonder groot.

Snelste politie

Iedereen wil tegenwoordig graag auto-rijden en dat niet alleen, men wil ook vooral zeer snel rijden. Een gevolg hiervan is dat de politie op jacht naar eventuele verkeersovertreders steeds snellere wagens moet aanschaffen.
Zo heeft bijvoorbeeld de politie in Italië onlangs een aantal Ferrari's gekocht, die een snelheid van ruim 300 km per uur kunnen halen. Hiermede is de Italiaanse politie wel de snelste van heel Europa geworden.

de vijf op avontuur

Markhoff, de man die werkt voor Red Tower heeft de ontsnapping van de kinderen en het verdwijnen van de hond ontdekt. Als hij op het punt staat dit Red te vertellen loopt hij Simmie en Joris, medeplichtigen van Red Tower, tegen het lijf. Als het drietal bij Red Tower komt, blijkt deze woedend omdat de papieren die hij uit de kamers van George's vader heeft laten stelen niet de goede zijn. Hij bevalt George — wier plaats door Jo is ingenomen — uit de torenkamer te halen en Simmie stapt daar als eerste naar binnen. „Hallo, vader!" begroet Jo hem.

„Jo!" zei Simmie. „Wel heb ik van m'n leven verdraaid nog an toe . — Jó!"

Joris vond z'n tong terug. „Wat heeft dit te betekenen?" zei hij ruw tegen Simmie. „Wat doet Jo hier? En hoe komt ze hier? Waar is dat andere kind, het meisje dat we ontvoerd hebben?"

„Hoe kan ik dat nu weten?" vroeg Simmie en staarde nog steeds naar Jo. „Jo — wat doe je hier? Vooruit, vertel op! En waar is het andere meisje?"

„Kijk maar eens in de kamer, misschien dat u haar vindt!" zei Jo opgewekt en ze bleef op haar hoede voor 't geval haar vader of Joris op haar af zou stuiven. De twee mannen doorzochten snel de kamer. Joris ging naar een grote kast.

„Ja — misschien zit ze daar wel in," zei Jo gnuivend. „Kijk maar eens goed!"

De twee verbaasde mannen wisten niet wat ze ervan denken moesten. Ze waren gekomen om George te halen en ze hadden Jo gevonden! Maar hoe — waarom — wat was er gebeurd? Ze wisten niet wat ze moesten doen. Geen van beiden voelden ze ervoor terug te gaan naar Red en hem verslag uit te brengen. Dus begonnen ze koortsachtig de kamer te doorzoeken, terwijl Jo voortdurend spottend naar hen zat te kijken.

„Waarom halen jullie de laden niet uit de kast, misschien zit ze daar wel in," lachte ze.

„Wacht maar, je krijgt zo een draai om je oren van me," gromde Joris woedend en hij trok met een woest gebaar een kleine kast open.

Onder aan de trap klonk een boze stem. „Joris! Wat voeren jullie uit? Breng dat meisje beneden."

„Ze is er niet meer!" schreeuwde Joris terug. eensklaps z'n geduld verliezend. „Wat heb je met haar gedaan? Ze is weg!"

Red kwam naar boven stormen, twee treden tegelijk. Hij was buiten zichzelf van woede. Onmiddellijk zag hij Jo, en hij dacht natuurlijk dat zij George was.

„Wat bedoel je: ze is er niet meer!" schreeuwde hij. „Ben je niet goed wijs geworden?"

„Nee," zei Joris, die ook hoe langer hoe kwaadaardiger werd. „Maar ik ben nog niet zo gek als jij! Dat meisje is niet de dochter van die geleerde, ze is het kind van Simmie en ze heet Jo."

Red keek alsof hij aan Joris' verstand twijfelde. Toen keek hij naar Jo. Hij zag geen verschil tussen Jo en de afwezige George — hetzelfde korte haar, dezelfde zomersproeten, hetzelfde wipneusje — het wilde er bij hem niet in, dat zij de dochter van Simmie was.

Hij geloofde het niet. Hij dacht dat Joris en Simmie hem om een of andere duistere reden voor de gek hielden.

Maar Jo had ook nog iets te zeggen. „Ja, ik ben Jo," zei ze. „Ik ben niet Georgina. Ze is weg. Ik ben alleen maar Jo en Simmie is mijn vader. Je bent gekomen om me te bevrijden, nietwaar vader?"

Natuurlijk was Simmie helemaal niet gekomen om zijn dochter te bevrijden. Hij kon er geen touw aan vastknopen en hij staarde Jo vragend aan.

Nu was Red niet meer te houden. Toen hij Jo's stem hoorde, werd hem duidelijk dat ze niet George was. Op een of andere manier was hij bedrogen, en aangezien dit meisje de dochter van Simmie was, moest volgens hem Simmie op een andere manier bij het bedrog betrokken zijn.

Hij beende eensklaps naar Simmie toe en gaf hem een klap. „Je hebt me bedrogen!" hijgde hij.

Simmie tuimelde ondersteboven. Joris kwam hem onmiddellijk te hulp. Hij zag kans Red beentje te lichten en toen de reus op de grond lag, sprong hij hem op zijn rug.

Jo keek even naar de drie vechtende schreeuwende mannen en haalde de schouders op. Als ze wilden vechten, vooruit maar! Ze waren haar vergeten en dat kwam haar goed van pas. Ze rende naar de deur en ze was al halverwege de trap toen ze eensklaps op een idee kwam. Met een ondeugende grijns sloop ze terug. Heel voorzichtig trok ze de deur dicht en draaide de sleutel om in het slot. Voor alle zekerheid schoof ze er nog de grendel op.

Toen de drie mannen de sleutel in het slot hoorden knarsen, waren ze eensklaps hun ruzie vergeten en renden naar de deur. Joris rukte aan de deur.

„Ze heeft ons opgesloten!" schreeuwde hij. „We kunnen er niet uit, ik geloof dat ze de grendel er ook op geschoven heeft!"

„Roep Markhoff!" gilde Red, bevend van woede. Markhoff, die beneden in de kamer gebleven was, hoorde eensklaps geroep en geschreeuw en gebons op de deur. Hij rende onmiddellijk naar boven, zich afvragend wat er nu in vredesnaam weer gebeurd was.

Jo had zich verstopt in een andere kamer. Toen Markhoff bezig was de grendel van de deur te schuiven, glipte ze de kamer uit en huppelde onhoorbaar de wenteltrap af. Ze lachte in zichzelf en drukte iets tegen zich aan.

Het was de grote sleutel van de deur van de torenkamer. Niemand kon die deur nu openmaken, zij had de sleutel!

„Maak die deur open!" gilde Red. „Dat meisje is gevlucht!"

„De sleutel is weg!" schreeuwde Markhoff terug. „Die heeft ze meegenomen. Ik zal haar gaan zoeken!" Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het leek wel alsof Jo door de aarde verzwolgen was.

Markhoff stormde van de ene kamer naar de andere maar ze was nergens te vinden. Hij holde de toren uit en ging op de binnenplaats kijken.

Jo had intussen de weg gevonden naar de keuken en de provisiekamer. Ze had honger en dus wilde ze eten. Er was niemand in de keuken, hoewel er een groot vuur brandde in het fornuis.

Ze nam de sleutel van de provisiekamer uit de buitenkant van de deur, kroop in de kast en sloot die aan de binnenkant af. Ze zag dat het kamertje een klein raam had

en dat maakte ze eerst open zodat ze zou kunnen vluchten als ontdekt werd dat ze in de provisiekamer was gekropen.
Toen ging ze zich tegoed doen. Drie worstjes, een groot stuk kaas, een homp brood en een halve vleespastei werkte ze in een ommezien naar binnen. Toen voelde Jo zich een heel stuk opgeknapt. Ze dacht aan de anderen: wat zouden die een honger hebben! Ze vond een papieren boodschappentas in de kast en deed er haastig van alles in, broodjes, worstjes, een stuk kaas. De anderen zouden juichen als ze haar zagen komen! Jo deed de sleutel onder in de tas. Ze was heel tevreden over zichzelf. Red, Simmie en Joris zaten veilig opgesloten. Ze was voor Markhoff niet half zo bang als voor Red. Ze vertrouwde erop dat ze kans zou zien om hem uit de vingers te blijven. Ze had zelfs geen medelijden met Simmie, haar vader. Ze voelde geen liefde voor hem en geen respect, want hij was allesbehalve een prettige vader voor haar geweest.
Ze hoorde Markhoff razen en ze klom snel op een plank van de provisiekast om naar buiten te kunnen vluchten, als hij op de gedachte mocht komen om de kast open te breken. Maar dat deed hij niet. Hij stampte de keuken weer uit en ze hoorde hem niet meer.
Jo maakte heel voorzichtig de deur open. Er was nu een oude vrouw in de keuken. Ze stond bij de tafel en vouwde tafelkleden op, die ze buiten van de drooglijn had gehaald. Ze staarde stomverbaasd naar Jo toen die eensklaps uit de provisiekamer kwam.
„Wat [illegible]?" begon ze verontwaardigd. Maar Jo was de keuken al uit voor de oude vrouw meer had kunnen zeggen. Het oude mens strompelde naar de kast en begon te schelden toen ze de schade zag die Jo had aangericht.
Jo ging voorzichtig naar de voordeur. Ze hoorde Markhoff boven razen en tieren. Ze glimlachte tevreden en glipte naar buiten.
Snel als een wezel holde ze vlak langs de zware muur van de binnenplaats naar de deur die naar de onderaardse gang leidde. Ze opende die, ging naar binnen en deed de deur zacht achter zich dicht. Nu op zoek naar de anderen. Ze was overtuigd dat die ergens in de grotten waren. Wat zouden ze blij zijn als ze met de tas met eten kwam!
Snel daalde ze de trap af en zocht zich op de tast een weg door de hellende gang. Een lantaarn had ze niet en dus moest ze voorzichtig lopen. Maar bang was ze helemaal niet. Toen ze met haar blote voet op een scherpe steen trapte, gaf ze even een schreeuw van pijn.
De andere drie — Juul, Dick en George — zaten nog steeds dicht bij elkaar met Timmie aan hun voeten. Juul was een keer naar de deur gegaan die toegang gaf tot de binnenplaats en had naar buiten gekeken, maar er was niets te zien, behalve een oude vrouw die wasgoed ophing.
Het drietal had besloten te wachten tot het donker was geworden voor ze iets ondernam. Ze hoopten dat Timmie den een beetje bijgekomen zou zijn an dat hij zou kunnen helpen om hen tegen Red en Markhoff te beschermen!
En toen gromde Timmie eensklaps: „Ja, hij gromde, iets dat ze hem in lang niet meer hadden horen doen. George legde waarschuwend haar hand op zijn kop. Ze gingen allemaal rechtop zitten en luisterden. Er kwam iemand naar ben toe.
„Juul! Dick! Waar zijn jullie? Ik kan jullie niet vinden!"
„Dat is Jo!" riep Dick en deed onmiddellijk zijn lantaarn aan. „Hier zijn we, Jo! Hoe ben je ontsnapt? Wat is er gebeurd?"
„Een heleboel," zei Jo, blij dat ze hen had gevonden. „Sjonge, wat is het donker in die gangen als je geen lantaarn hebt. Ik geloof dat ik verkeerd gelopen was. Daarom riep ik jullie. Wil je een worstje?"
„Wat?" riepen ze alle drie tegelijk uit en zelfs Timmie hief zijn kop op en begon aan de tas te snuffelen die Jo in de hand hield.
Jo lachte en deed de tas open. Ze verdeelde het eten dat ze meegebracht had en ze vielen er uitgehongerd op aan.
„Jo, je bent het achtste wereldwonder," zei Dick. „Zit er nog meer in die tas?"
„Ja," zei Jo en haalde de grote sleutel tevoorschijn. „Kijk maar! Ik heb Red, Joris en Simmie in de toren opgesloten en dit is de sleutel. Wat zeg je me daarvan?"
George nam de grote sleutel en keek er vol ontzag naar. „Jo, dat is 'em werkelijk, an heb je ze allemaal opgesloten? Eerlijk, Jo, Ik vind je een kraan!"
„Dat is ze zeker," zei Dick, „ze is een supermeid! Ik heb nog nooit van m'n leven zo'n meisje gezien! Nooit. Ze heeft de moed van twintig andere!"
„Het was beus niet zo moeilijk!" zei Jo maar haar ogen straalden.
Timmie legde eensklaps z'n kop op Jo's knie. „Kijk eens," zei ze, „hij kent me nog. Hij is weer beter, he George?"
George legde voorzichtig Timmies kop van Jo's knie op de hare. Ze vond Jo nu bepaald aardig, de oude vijandschap was helemaal weg, maar dat Timmie z'n kop op haar knie legde, nee, dat vond ze toch niet goed. Ze streelde hem.
„Ja, hij is weer beter," zei ze. „Hij heeft de helft van het worstje dat ik hem gegeven heb, opgegeten hoewel hij er eerst aan snuffelde alsof hij 't niet vertrouwde."
Drie van de bandieten waren nog steeds opgesloten. Wat Markhoff ook probeerde, hij kon de deur niet openkrijgen. Het was een oude, zware deur en het slot weerstond al Markhoffs pogingen om het te forceren. Twee mannen waren uit de garage gehaald om te helpen, maar hoewel er bijna geen verf meer op de deur zat, was en bleef hij gesloten.
Simmie en Joris keken naar Red, die als een gekooide leeuw de torenkamer op en neer liep. Ze waren blij dat ze twee tegen één waren. Ze hadden weleens gehoord dat Red tekeer kon gaan als een krankzinnige als hij woedend was, en ze hadden nu zelf gezien dat dit waar was.
Markhoff begon zich heel bezorgd te maken. De politie had zich nog niet laten zien. (En zou niet komen ook, want Joen had de politie alleen maar kunnen vertellen dat Juul en Dick met de boot waren weggevaren om een man te zoeken die Red heette — maar waar die man woonde wist ze niet!)
Maar Red en Markhoff wisten dat niet, ze waren vast overtuigd dat de politie ergens voor hen op de loer lag. Daarom hoopten ze dat ze er met de helikopter vandoor zouden kunnen gaan, voor hun de pas afgesneden werd!
„Markhoff, ga met Carl en Tom naar de ondergrondse grotten," beval Red tenslotte. „Die kinderen zijn daar vast en zeker, ergens anders kunnen ze zich niet verbergen. Ze kunnen er niet uit, want de poort is op slot en dat ze over de muur geklommen zijn, is uitgesloten. Zorg dat je die kinderen te pakken krijgt en kom niet zonder sleutel terug!"
Markhoff en de twee andere mannen gingen naar beneden en verlieten de toren. Ze staken de binnenplaats over naar de deur die toegang gaf tot de ondergrondse gangen. Ze daalden de trap af en even stromnelden ze door de nauwe hellende gang. Hun zware schoenen maakten veel lawaai. Ze hielden zich vast aan de leuning toen ze aan het steile deel van de tunnel kwamen en tenslotte bereikten ze de grot met de opening in het dak. Daar was niemand. De kinderen hadden de mannen horen aankomen en hadden zich door het gat laten zakken in de grot eronder.
Ze renden naar de volgende grot, de ruimte waar de zure lucht hing van de vleermuizen. En ook daar bleven ze niet, ze liepen verder naar de eerste grot, die in verbinding stond met de open lucht.
„Hier kunnen we ons nergens schuil houden," klaagde Juul. Hij keek weer naar de grot, daar was het in ieder geval nog veiliger dan buiten in de open lucht. Hij trok de anderen weer mee naar binnen en liet het licht van zijn zaklantaarn langs de wanden spelen om te zien of ze zich ergens konden verstoppen.

Nu is het maar te hopen dat ze zich zolang veilig kunnen schuilhouden, anders loopt het toch nog verkeerd met hen af . . .

TOM POES en de TIK van JOOST

OP JE POST JU!
HU IS GELUKKIG WEER DE OUDE.
EN WAAG HET NIET, HET ROER NOG EENS LOS TE LATEN!
!!!
BEDANKT VOOR HET WAARNEMEN, TOM POES, EN..
NU WEG JU!
GEEN OVERGEHAALDE LANDLUBBERS OP DE BRUG!
!!
AU!
WEER HELEMAAL DE AU..AU..OUDE.
EN ALS VANOUDS VOERT DE STOERE KAPITEIN ZIJN SCHIP IN VEILIGE HAVEN..
DAT IS DAT!
EN NOU ZULLEN DIE LANDKAKALOBBUSSEN EENS KENNIS MAKEN MET EEN TIK VAN MU!

STIL, KAPITEIN! HEER OLLIE EN JOOST SLAPEN!
SLAPEN, HUH?
WILLEN DE HEREN ZO VRIENDELIJK ZIJN OM WAKKER TE WORDEN? HET ZONNETJE IS AL OP EN...
...GA NOU ALS DE GESMEERDE BLIKSEM VAN MIJN SCHUITJE AF!
GETIKTE LANDLUBBERS!
MAAR KAPITEIN! HET ZIJN PATIËNTEN!
EN JIJ ÓÓK WEG, OF IK MAAK JE PATIËNT!
ZEER BETREURENSWAARDIG. EN DAT IN MIJN OVERSPANNEN TOESTAND, ALS IK HET ZO MAG UITDRUKKEN.
WAL RUS IS GEEN HEER!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 115.131 (alleen voor postabonnementen ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions